

INLEDNING.

Man behöfver endast med uppmärksamhet gifva akt på människosjälens närvarande tillstånd för att inse det menniskan förlorat fordna tiders tro och förvissning, att vår tid är ett stridernas tidehvarf, och att den bekymrade menskligheten afbidar ankomsten af en religionsfilosofi, vid hvilken hon kan fästa sina förhoppningar. Det gafs en tid, då den tänkande menskligheten fann sig tillfredsställd af trosläror, hvilka motsvarade hennes själs trängtan till Gud. Nu är det ej längre så: kritikens vindar, som blåst, hafva förtorkat hennes läppar, hafva beröfvat henne trons lefvande källor, vid hvilka hon tid efter annan fuktade sina brännande läppar, och der hon kände sig pånyttfödd efter dagar af fall och svaghet. Man har småningom frånöfvat henne allt som förr utgjorde hennes styrka och stöd; och hvad har man gifvit henne i stället? Tomrummet, det dystra, bottenlösa tomrummet, i hvars skuggor dessa formlösa, af tviflet alstrade väsenden röra sig — afgrundens tomrum, der förnuftet sjelf förlorat sin omskrutna styrka, der menniskan känner sig fattad af svindel och sanslös sjunker i armarna på skepticismen.

Hvilket förstörelsens verk! Hvad gören J, den nyare tidens filosofer, sedan ett sekel tillbaka? När Rousseau skref *Emile*, hörde han det första brakket af den annalkande revolutionen; d'Alembert raderade bort ordet *tro* ur ordboken; Diderot parodierade samhället med sin vän, "*le Neveu de Rameau*;" Voltaire (förlåt oss uttrycket) klappade Jesus på axeln och gaf honom hans afsked; abbé-kardinalerne rimmade blomsterströdda madrigaler åt sina mätres-